

E L James

Fifty
Shades
Darker

Padesát
odstínů
temnoty

www.fiftyshadesofgrey.cz

E L James

Fifty
Shades
Darker

Padesát
odstínů
temnoty

Věnováno Z a J

Bezpodmínečně vás miluji, navždy

Poděkování

Dlužím vyjádření nesmírného vděku Sarah, Kay a Jadě. Děkuju za vše, co jste pro mě udělaly.

Také OBROVSKÝ dík Katheleen a Kristi, které mě zaskakovaly a daly věci do pořádku.

Dál děkuji tobě, Nialle, můj manželi, můj milence a můj nejlepší příteli (většinu času).

A veliké díky patří i všem skvělým, úžasným ženám z celého světa, které jsem měla od chvíle, kdy tohle všechno vypuklo, tu čest poznat a které nyní považuji za své přítelkyně. Jmenovitě: Ale, Alex, Amy, Andrea, Angela, Azucena, Babs, Bee, Belinda, Betsy, Brandy, Britt, Caroline, Catherine, Dawn, Gwen, Hannah, Janet, Jen, Jenn, Jill, Kathy, Katie, Kellie, Kelly, Liz, Mandy, Margaret, Natalia, Nicole, Nora, Olga, Pam, Pauline, Raina, Raizie, Rajka, Rhian, Ruth, Steph, Susi, Tasha, Taylor a Una. A také těm mnoha a mnoha talentovaným, zábavným a dobrosrdečným ženám (a mužům), které jsem poznala prostřednictvím internetu. Vy všichni víte, o koho se jedná.

Díky i vám, Morgan a Jenn, za všechno ohledně Heathmanu.

A nakonec děkuju Janie, své redaktorce. Jsi třída.

Autorka publikovala dřívější verzi tohoto příběhu na pokračování
v on-line podobě pod názvem „Master of the Universe“
pod pseudonymem Snowqueen's Icedragon.

Copyright © Fifty Shades Ltd 2011

© NAKLADATELSTVÍ XYZ, s. r. o., 2013

Translation © Zdenka Lišková, 2013

ISBN 978-80-7388-754-4

Prolog

Vrátil se. Maminka spí, nebo jí zase není dobře.

Schovávám se skrčený pod stolem v kuchyni. Skrz prsty vidím Maminku. Spí na gauči a má ruku na špinavém zeleném koberci. On má ty boty s lesklými přezkami; stojí nad Maminkou a křičí.

Bouchne Maminku páskem. *Vstávej! Vstávej, ty zkurvená čubko! Ty zkurvená čubko! Ty zkurvená čubko! Ty zkurvená čubko! Ty zkurvená čubko!*

Maminka dělá zvuk, jako když se brečí. *Přestaň. Prosím přestaň.* Maminka nekřičí. Jenom se trošku skrčí.

Mám prsty v uších a zavírám oči. Zvuky přestávají.

On se otáčí a já vidím jeho boty, jak dupou do kuchyně. Pořád má ten pásek. Chce mě najít.

Ohýbá se a šklebí se na mě. Ošklivě páchne. Cigaretama a pitím. *Tak tady seš, ty malej šmejde.*

Probouzí ho děsivý nářek. *Kristepane!* Je úplně propocený a srdce mu buší jako o závod. *Co to sakra?* Prudce si sedá a svírá si hlavu v dlaních. *Do prdele. Je to zpátky. Ten křik, to jsem byl já.* Hlubokým nádechem se pokouší dostat z hlavy puch levného bourbonu a vyčpělých Camelek.

Kapitola 1

Právě jsem přežila Den Třetí Po Christianovi a svůj první den v práci. Bylo to vítané rozptýlení. Čas plynul zároveň s tím, jak se přede mnou míhaly nové tváře, nadcházející práce a pan Jack Hyde...

Pan Jack Hyde se na mě usmívá, modré oči mu jenom září, když se opírá o můj stůl.

„Výborně, Ano. Myslím, že z nás bude skvělý tým.“

Při pokusu o úsměv se mi nějak daří vytáhnout koutky vzhůru.

„Pro dnešek už bych skončila, jestli můžu,“ zamumlám.

„Ale samozřejmě, vždyť je půl šesté. Uvidíme se zítra.“

„Na shledanou, Jacku.“

„Nashle, Ano.“

Beru si kabelku, soukám se do sáčka a vyrazím ven. Tam, na čerstvém vzduchu večerního Seattlu, se zhluboka nadechnu. Jenže ani to nevyplní tu prázdnotu v mé hrudi, která se tam usídlila už od sobotního rána; tu, která mi připomíná mou ztrátu. Kráčím k autobusové zastávce, hlavu skloněnou, zírám na své boty a rozjímám nad tím, jaké to je být bez mé milované Wandy, mého starého broučka... nebo bez audi.

Před touhle vzpomínkou okamžitě zabouchnu dveře. *Ne. Na něj nemysli!* Ovšemže bych si mohla dovolit koupit auto – a hezké, nové. Podezírám *ho*, že byl až příliš štědrý, když mě vyplácel, a ta myšlenka mi zanechává hořkou pachutí na jazyku. Potlačuju ji a snažím se nemyslet pokud možno vůbec na nic. Nemůžu si ho připomínat. Nechci znovu začít brečet – ne venku na ulici.

Byt je prázdný. Chybí mi tu Kate. Představuju si ji, jak leží na pláži Barbadosu a usrkává dobře vychlazený koktejl. Oživuju plochou obrazovku televize – aspoň se tu rozléhají nějaké zvuky, které vyplňují to vakuum a poskytují zdání společnosti. Jenže ji nesleduju ani neposlouchám. Jen sedím a prázdně civím do cihlové zdi. Jsem otupělá. Necítím nic kromě té bolesti. Jak dlouho ji ještě budu muset snášet?

Mé utrpení přerušuje zvuk domovního zvonku. Srdce mi vynechává jeden úder. Kdo to jen může být? Zvedám domácí telefon.

„Zásilka pro slečnu Steeleovou,“ zazní v něm znuděný odosobněný hlas a mě zaplavuje vlna zklamání. Apaticky se ploužím dolů a narážím tam na kluka, který mezi zuby hlasitě drtí žvýkačku, v ruce drží velkou kartonovou krabici a opírá se o vchodové dveře. Podepisuju převzetí balíku a odnáším si ho nahoru. Je to velké a překvapivě lehké. Uvnitř jsou dva tucty bílých růží na dlouhých stoncích a vzkaz.

Blahopřeju k prvnímu dni v práci.

Doufám, že se vydaříš.

A děkuju za ten kluzák. To bylo velmi nápadité.

Má teď čestné místo na mém stole.

Christian

Zírám na tu tištěnou kartičku a v hrudi se mi rozpíná nicota. Není pochyb o tom, že to poslala jeho asistentka. Christian se na tom velmi pravděpodobně podílel jenom okrajově. Je příliš bolestné na to myslet. Prohlížím si růže – jsou překrásné a já se zkrátka nedokážu přinutit je vyhodit do koše. Zodpovědně se odebíráám do kuchyně, abych se porozhlédla po nějaké váze.

A tak přichází rutina. Vstát, pracovat, brečet, spát. Teda, pokusit se spát. Nedokážu mu uniknout ani ve snech. Vidám šedé pronikavé oči, jeho ztracený pohled, jeho vlasy zářící odlesky. A slýchám hudbu, tolik hudby... Už ji vůbec nedokážu poslouchat. Pečlivě se jí vyhýbám, za každou cenu. Dokonce i při reklamách v televizi sebou cuknu.

S nikým nekomunikuju. Dokonce jsem nezavolala ani mámě nebo Rayovi. Prostě teď nemám sílu na banální řeči o ničem. Ne, to bych fakt nezvládla. Stal se ze mě osamělý ostrov. Zpustošený, válkou zničený kus země, kde nic neroste a jehož obzory jsou prázdné. Tak to jsem já. Díky tomu se dokážu v práci chovat věcně, ale to je všechno. Víím, že kdybych o tom mluvila s mámou, zdrtilo by mě to ještě víc – a to si nemůžu dovolit.

Nedokážu pořádně jíst. Ve středu kolem poledne do sebe dostávám kelímek jogurtu. Je to první věc, kterou jsem od pátku pozřela. Přežívám na dietní cole a nově objevené schopnosti snášet latte. Právě kofein mě udržuje v chodu, ale zároveň jsem kvůli němu neklidná.

Jack se kolem mě začíná nějak moc motat, znervózňuje mě, kladе osobní otázky. Co po mně chce? Chovám se k němu zdvořile, ale snažím se ho držet od těla.

Sedím a probírám se horou jeho korespondence a jsem za to rozptýlení v podobě nečinorodé práce vděčná. Zaznamenávám příchozí e-mail a rychle kontroluju, od koho je.

No to mě podrž. Od Christiana. *To ne, ne tady... ne v práci.*

Od: Christian Grey

Předmět: Zítřek

Datum: 8. 6. 2011, 14:05

Komu: Anastasia Steeleová

Drahá Anastasie,

odpusť, že Tě ruším v práci. Doufám, že tam je vše v pořádku. Dostala jsi ty květiny?

Vedu v patrnosti, že zítra začíná výstava Tvého kamaráda a jsem přesvědčený, že jsi neměla dost času si sehnat auto. Navíc je to dost daleko.

Byl bych víc než jen šťastný, kdybych Tě tam mohl odvézt – pokud bys chtěla.

Dej mi vědět.

Christian Grey

Výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings, s.r.o.

Oči se mi zalévají slzami. Překotně vstávám od stolu, mizím na dámy a schovávám se v jedné z kabiněk. Ta Josého výstava. Kruci. Úplně jsem na ni zapomněla, a to jsem mu slíbila, že přijdu. Do háje, v tom má Christian pravdu; jak se tam mám dostat?

Chytám si hlavu do dlaní. Proč mi José nezavolal? Když už jsem u toho – proč mi vlastně nikdo nevolá? Jsem tak mimo, že jsem si ani nevšimla, že mi za celou dobu nezazvonil mobil.

Sakra! Já jsem ale idiot! Ještě pořád mám přesměrované hovory na BlackBerry. Ježiši, a Christian přijímá moje telefonáty – v případě, že ho prostě nevyhodil. A kde vůbec přišel k mé pracovní e-mailové adrese?

No jistě, zná velikost mých bot, e-mailová adresa pro něj těžko může představovat nějakou překážku.

Dokážu se s ním znovu setkat? Zvládla bych to? Chci ho vůbec vidět? Znovu mě svírá žal a stesk, zavírám oči a zakláním hlavu. Samozřejmě, že chci.

Možná, možná bych mu mohla říct, že jsem změnila názor... Ne, ne, ne. Nedokážu být s někým, koho uspokojuje, že mi působí bolest, s někým, kdo mě nedokáže milovat.

Hlavou se mi míhají trýznivé vzpomínky: plachtění, držení za ruce, líbání, my dva ve vaně, jeho něha, jeho smysl pro humor a jeho temný, zadumaný, smyslný pohled. Chybí mi. Je to pět dnů, pět dnů pekla, které jako by trvaly celou věčnost.

Ovíjím si paže kolem trupu, pevně se jimi objímám, držím se tak pohromadě. Stýská se mi po něm. Opravdu moc... protože ho miluju. Jak prostě.

Každou noc se uspávám pláčem a přeju si, abych bývala neodešla, aby se dokázal změnit, abychom mohli být spolu. Jak dlouho mě ještě bude pronásledovat ten obludně tíživý pocit? Jsem v očistci.

Anastasie Steeleová, jsi v práci! Musím se sebrat. Na tu Josého výstavu se ale chci podívat, a co víc – nějaká masochistická část mého já chce vidět Christiana. S hlubokým nádechem se vracím ke stolu.

Od: Anastasia Steeleová

Předmět: Zítřek

Datum: 8. 6. 2011, 14:25

Komu: Christian Grey

Ahoj Christiane,
díky za květiny, jsou krásné.
Ten odvoz bych ocenila.
Děkuju.

Anastasia Steeleová

Asistentka pana Jacka Hydea, odpovědného redaktora SIP

Kontroluju si mobil a zjišťuju, že je pořád přesměrovaný. Jack je právě na nějakém jednání, a tak rychle volám Josému.

„Ahoj José, tady Ana.“

„Nazdar, cizinko.“ Jeho hlas je tak vřelý a laskavý, že mě to málem znovu porazí.

„Nemůžu mluvit dlouho. V kolik mám zítra dorazit na tu tvou výstavu?“

„Ty fakt přijedeš?“ neskryvá nadšení.

„No jasně,“ usmívám se, když si představím, jak se u toho kření.
A je to můj první opravdový úsměv za těch pět dnů.

„V půl osmé.“

„Tak se tam uvidíme. Měj se, José.“

„Čau, Ano.“

Od: Christian Grey

Předmět: Zítřek

Datum: 8. 6. 2011, 14:27

Komu: Anastasia Steeleová

Drahá Anastasie,
v kolik Tě mám vyzvednout?

Christian Grey

Výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings, s.r.o.

Od: Anastasia Steeleová

Předmět: Zítřek

Datum: 8. 6. 2011, 14:32

Komu: Christian Grey

Josého výstava začíná v půl osmé.
V kolik myslíš Ty?

Anastasia Steeleová

Asistentka pana Jacka Hydea, odpovědného redaktora SIP

Od: Christian Grey

Předmět: Zítřek

Datum: 8. 6. 2011, 14:34

Komu: Anastasia Steeleová

Drahá Anastasie,
Portland je poměrně daleko. Vyzvednul bych Tě v 17:45.
Moc rád Tě uvidím.

Christian Grey
Výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings, s.r.o.

Od: Anastasia Steeleová
Předmět: Zítřek
Datum: 8. 6. 2011, 14:38
Komu: Christian Grey

Tak zatím.

Anastasia Steeleová,
Asistentka pana Jacka Hydea, odpovědného redaktora SIP

Ach, bože. Já uvidím Christiana. Poprvé za posledních pět dnů se mi nepatrně zvedne nálada. A dovolím si pomyslet na to, jak se asi má on.

Chybím mu? Nejspíš ne tolik jako on mně. Našel si novou sub, ať už se shánějí kdekoliv? Ta myšlenka je tak trýznivá, že ji okamžitě zaháním. Zadívám se na hromadu Jackovy korespondence, kterou musím roztrždit, a pouštím se do toho ve snaze dostat Christiana z hlavy.

Tu noc se v posteli neklidně převaluju, jak se pokouším o spánek. Je to poprvé za tu dobu, co se k němu nesnažím probrečet.

Znovu si vybavuju Christianovu tvář, když jsem ho viděla naposledy – když jsem odcházela z jeho bytu. Pronásleduje mě jeho

zmučený výraz. Vzpomínám si, že nechtěl, abych odešla, což bylo dost zvláštní. Proč bych tam měla zůstat? Vždyť jsme se ocitli ve slepé uličce. Každý z nás limitovaný svými vlastními hranicemi – já strachem z trestání a on strachem z... čeho vlastně? Z lásky?

Otáčím se na bok a pevně si k sobě tisknu polštář, přemáhá mě nesnesitelný smutek. On si myslí, že si lásku nezasluhuje. Jak si vůbec něco takového může myslet? Souvisí to nějak s jeho dětstvím? S jeho mámou, tou závislou děvkou? Takové myšlenky mě pronásledují až do časných ranních hodin, kdy úplně vyčerpaná konečně upadám do nepokojného spánku.

Den se vleče a vleče a Jack mi věnuje neobvyklou pozornost. Mám dojem, že je to těmi fialovými šaty od Kate a černými botami na vysokých podpatcích, které jsem jí ukradla ze skříně, ale dál se tím nijak zvlášť nezabývám. Opravdu budu muset s první výplatou vyrazit na nákup oblečení. Ty šaty jsou mi teď nějak volnější než dřív, ale dělám, jako že jsem si toho nevšimla. Konečně je půl šesté a já si беру sako a kabelku. Pokouším se nějak zklidnit nervy. *Já ho uvidím!*

„Ty máš dnes večer rande?“ ptá se mě Jack, když na odchodu prochází kolem mého stolu.

„Ano. Teda ne. Ne tak docela.“

V nepředstíraném zájmu zvedá jedno obočí. „Přítel?“

Rudnu. „Ne, kamarád. Vlastně, bývalý přítel.“

„No, možná bys zítra po práci chtěla zajít na drink. Máš za sebou hvězdný týden, Ano. Měli bychom to oslavit,“ usměje se a obličejem se mu mihne nějaká neidentifikovatelná znepokojující emoce.

Strká si obě ruce do kapes a beze spěchu prochází dvojími dveřmi. Mračím se na jeho vzdalující se záda. Popíjet se šéfem, je to vůbec dobrý nápad?

Zatřepu hlavou. Nejdřív musím nějak přežít večer s Christianem Greyem. Jak to proboha chci zvládnout? Ještě spěchám na dámy, abych na poslední chvíli udělala nějaké úpravy.

Vrhám na sebe dlouhý kritický pohled do velkého zrcadla na zdi. Mám obvyklou pobledlou barvu a tmavé kruhy pod najednou příliš velkýma očima. Vypadám přepadle, ztrápeně.

Ježiši, jak já bych teď chtěla umět používat make-up. Nanáším si trochu řasenky a očních linek a pak se štípu do tváří – doufám, že tím do nich vženu nějakou tu barvu. Když si potom upravím vlasy tak, aby mi volně splývaly na záda, pořádně se nadechnu. Takhle to bude muset stačit. S nervózním úsměvem na tváři procházím halou a mávám na Claire v recepci. Myslím, že by z nás mohly být kamarádky. Jack ještě mluví s Elisabeth. Když se blížím ke dveřím, přispěchá a s širokým úsměvem mi je otevírá.

„Až po tobě, Ano,“ zavrtní.

„Děkuju,“ pousměju se rozpačitě.

Venku u obrubníku čeká Taylor. Otevírá mi zadní dveře auta. Zdráhavě se ohlízím na Jacka, který mě následoval ven. Ohromeně zírá na Audi SUV.

Otáčím se a nastupuju, a tam už sedí on – Christian Grey – v šedém obleku, bez kravaty, s bílou košilí rozepnutou u krku. Spalující šedý pohled.

V tu ránu mi vysychá v puse. Vypadá úchvatně, až na to, že se na mě mračí. *Ale ne!*

„Kdys naposledy jedla?“ vyjíždí na mě, když za mnou Taylor zavře dveře.

A sakra.

„Ahoj, Christiane. Taky tě ráda vidím.“

„Na tu tvou prořízlou pusou teď nejsem zvědavý, odpověz mi.“
Očima mi vypaluje díru do hlavy.

Ty bláho.

„Ehm... k obědu jsem měla jogurt. Jo – a pak banán.“

„A kdys měla naposledy skutečné jídlo?“ ptá se kousavě.

Taylor si sedá na místo řidiče, startuje a řadí se do provozu.

Střelím pohledem ven a zahlédnu Jacka, jak mi mává, i když mi není jasné, jak mě může skrz ta kouřová skla vidět. Taky na něj mávnu.

„Kdo je to?“ štěkne Christian.

„Můj šéf.“

Letmo se podívám na to zosobnění mužské krásy sedící vedle mě a všímám si, že má přísně semknuté rty.

„Takže? Tvé poslední jídlo?“

„To tě vůbec nemusí zajímat, Christiane,“ zabrblám a cítím se přitom nadmíru statečně.

„Zajímá mě všechno, co se tě týká. Tak povídej.“

To teda nezajímá. Frustrovaně vzdychnu a obracím oči v sloup, načež on přimhouří oči. Poprvé po dlouhé době mám chuť se smát. S vypětím sil potlačuju hihňání, co mi hrozí vybublat hrdlem. Jak se tak pokouším udržet vážnou tvář, Christianovy rysy se uvolňují a já na jeho nádherně vykrojených ústech zahlédnu nepatrný náznak úsměvu.

„Takže?“ upomíná mě už mírněji.

„Těstoviny alle vongole, minulý pátek,“ špitnu.

Zavírá oči a já zahlédnu, jak se mu ve tváři mihne zlost. Nebo snad lítost? „Aha,“ oduší bezbarvě. „Vypadáš, jako bys za tu dobu zhubla přes dvě kila, možná víc. Prosím, jez, Anastasie,“ nabádá mě káravě.

Dívám se dolů na propletené prsty v klíně. Proč se s ním musím vždycky cítit jako rozmazlené děčko?

Přesouvá se blíž a natáčí se čelem ke mně. „Jak se máš?“ ptá se stále mírným hlasem.

No, ve skutečnosti pěkně mizerně... Nutkavě polknu. „Kdybych ti řekla, že jsem v pohodě, lhala bych.“

Následuje jeho ostrý nádech. „To já taky,“ vzdychne a natáhne se pro moji ruku. „Chybíš mi,“ dodává ještě.

Ach ne. Ten dotyk, tělo na tělo.

„Christiane, já...“

„Prosím, Ano. Musíme si promluvit.“

Asi se rozbrečím. To ne. „Christiane, já... prosím... už jsem se nabrečela dost,“ šeptám a pokouším se udržet emoce pod kontrolou.

„Bejby, to ne.“ Přitahuje si mě za ruku, a dřív než se vzpamatuju, sedím mu na klíně a on mě objímá, s nosem zaboreným do mých vlasů. „Strašně moc jsi mi chyběla, Anastasie,“ vydechne.

Chtěla bych se mu vzepřít, abych si udržela aspoň nějaký odstup, ale jeho paže jsou kolem mě utažené těsně. Pevně si mě jimi tiskne k hrudi. A já se uvolňuju. Ano, přesně tady chci být. Opírám si o něj hlavu a on mě opakovaně líbá na temeno. *Tohle je domov.* Voní čistým prádlem, aviváží, sprchovým gelem a mou nejmilejší vůni – tou jeho. Na kratičkou chvíli si dovoluju podlehnout iluzi, že bude všechno v pořádku. Velmi osvěžující myšlenka pro mou vyprahlou duši.

O pár minut později zajíždí Taylor k obrubníku, i když jsme stále ve městě.

„Pojď,“ vybízí mě Christian a sundává si mě z klína, „už jsme tady.“

Cože?

„Heliport – na střeše téhle budovy,“ ukazuje k ní pohledem na vysvětlenou.

No jasně. Charlie Tango. Taylor mi otevírá dveře a já vystupuju. Věnuje mi laskavý úsměv; takový, po kterém se cítím v bezpečí. Oplácím mu ho.

„Měla bych vám vrátit ten kapesník.“

„Nechte si ho, slečno Steeleová, berte to jako dárek pro štěstí.“

Já rudnu a Christian zatím obchází auto, aby mě vzal za ruku. Na Taylora vrhá tázavý pohled a ten mu ho netečně vrací, aniž by dal cokoliv najevo.

„V devět?“ oznamuje mu Christian.

„Ano, pane.“

Se souhlasným kývnutím se Christian otáčí a vede mě skrz dvoukřídlé dveře do impozantní vstupní haly. Vychutnávám si dotek jeho velké ruky svírající tu mou, jeho dlouhých zručných prstů propletených s mými. Cítím tu známou sílu – táhne mě k němu, jsem Ikarus a on mé Slunce. Už jednou mě spálil a stejně jsem tu zas.

U výtahů mačká tlačítko, aby jeden z nich přivolal. Mrknu na něj koutkem oka a spatřím jeho tajuplný poloúsměv. Jakmile se dveře otevřou, pouští mou ruku a pokyne mi dovnitř. Výtah se zavírá a já risknu další letmý pohled. Taky se na mě dívá, jeho šedé oči ožívají... a je to tu, vzduch mezi námi se plní napětím. Hmatatelným. Skoro ho cítím, jak mezi námi pulsuje a táhne nás k sobě.

„Páni,“ vydechnu, když mě krátce přemůže intenzita té hluboce zakořeněné primitivní přitažlivosti.

„Taky to cítím,“ broukne se zastřeným pronikavým pohledem.

Útroby mi zaplavuje čirá touha, temná a vražedná. Christian mě znovu bere za ruku, palcem mě hladí po kloubcích prstů – a všechny svaly v podbřišku se mi pevně a příjemně sevrou.

U všech svatých. Jak to, že má na mě pořád takový vliv?

„Prosím, nekousej si ten ret, Anastasie,“ šeptá.

Zvedám k němu pohled a pouštím ret. Chci ho. Teď hned, v tomhle výtahu. Jak by taky ne?

„Ty víš, co to se mnou dělá,“ zamumlá.

No teda, i já mám na něj pořád vliv. Má vnitřní bohyně ukončuje svůj pětidenní truc.

Najednou se otevírají dveře, narušují kouzlo okamžiku a my se ocitáme na střeše. Opírá se do nás vítr a mně je navzdory černému sáčku zima. Christian mi dává ruku kolem pasu, tiskne si mě k sobě a oba společně spěcháme k Charlie Tango, která stojí uprostřed heliportu a pomalu otáčí listy vrtule.

Vyskakuje z ní vysoký blondák v tmavém obleku s ostře řezanými rysy a v hlubokém předklonu běží až k nám. Podává si ruku s Christianem a zařve, aby přehlušil hluk rotoru:

„Připravena k odletu, pane. Je celá vaše!“

„Prošel jste všechny kontroly?“

„Ano, pane.“

„Vyzvednete ji kolem půl deváté?“

„Ano, pane.“

„Taylor na vás čeká před budovou.“

„Děkuju, pane Greyi. Šťastný let do Portlandu. Madam.“ A zasalutuje mi.

Aniž by mě Christian pustil, kývne, sklání se a vede mě ke dveřím helikoptéry.

Jakmile jsme uvnitř, pevně mě upíná do pásů a silně je utahuje. Obdaří mě svým vědoucím pohledem a tajemným úsměvem.

„Tohle tě udrží na místě,“ prohlašuje spokojeně. „Musím přiznat, že se mi v těchhle postrojích velmi líbíš. Ničeho se nedotýkej.“

V obličejí nabírám nachově rudou a on mě, dřív než mi podá sluchátka, pohladí ukazováčkem po tváři. *Taky bych se tě ráda dotkla, ale ty mi to nedovolíš*, mračím se na něj. A i kdyby – zapnul ty pásy tak pevně, že se sotva pohnu.

Sedá si na své místo a sám se poutá, pak začíná procházet předletovou kontrolou. Působí přitom *tak* kompetentně. Je to hrozně sexy. Nasazuje si sluchátka, mačká startér a rotor začíná ohlušujícím způsobem zrychlovat.

Christian se otáčí a upřeně se na mě zadívá. „Jsi připravená, bejby?“ zazní mi ozvěna jeho hlasu ve sluchátkách.

„Jsem.“

Předvádí svůj chlapecký úsměv. Páni – už pěkně dlouho jsem ho nezahlédla.

„Věži Sea-Tac, tady Charlie Tango – Tango Echo Hotel, připraven ke vzletu směr Portland přes PDX. Prosím potvrďte, přepínám.“

Odpovídá mu odosobněný hlas letové kontroly a udílí nám instrukce.

„Věži, rozumím, Charlie Tango připraven a vzlétá.“ Christian přepíná další dvě páčky, v rukou svírá řídicí páku a helikoptéra se měkce vznáší k večernímu nebi.

Seattle a můj žaludek klesají někam pod nás... a tam je toho k vidění!

„Svítání už jsme dostihli, Anastasie, teď je na řadě soumrak,“ ozývá se ze sluchátek. Otáčím se a zírám na něj s otevřenou pusou.

No tohle? Jak je možné, že dokáže říkat ty nejromantičtější věci? Usmívá se na mě a já si nemůžu pomoci a plaše mu ten úsměv vracím.

„Kromě zapadajícího slunce se v tuhle dobu dají vidět i další věci,“ prohodí.

Když jsme posledně přilétali do Seattlu, byla tma, zato tahle večerní scénérie je velkolepá, doslova nadpozemská. Už jsme nad nejvyššími budovami a stoupáme výš a výš.

„Támhle je Escala,“ ukazuje směrem k ní. „Tam Boeing – a právě teď vidíš Space Needle.“

Natahuju krk. „Tam jsem nikdy nebyla.“

„Vezmu tě tam – můžeme se tam najíst.“

Cože? „Christiane, vždyť jsme se rozešli.“

„Já vím. I tak tě tam můžu vzít. A nakrmit tě,“ vrhá na mě významný pohled.

Jen potřásám hlavou, abych vzápětí zrudla. Radši se rozhoduju pro nekonfliktní přístup. „Je tu moc krásně, děkuju.“

„Působivé, že?“

„Působivé je, že tohle dokážeš.“

„Á, lichotící slečna Steeleová... Ale já jsem muž mnoha dovedností.“

„Toho jsem si plně vědoma, pane Greyi.“

S uculením se na mě ohlédne a já se poprvé za posledních pět dnů uvolním... trochu. Třeba to nebude tak zlé.

„Jak je v nové práci?“

„Dobře, děkuju. Je zajímavá.“

„A co tvůj šéf?“

„Eh, v pohodě.“ Jak bych asi Christianovi vykládala, že mě Jack lehce znervózňuje?

Otáčí se a pronikavě se na mě zahledí.

„Co se děje?“ ptá se pak.

„No, kromě toho, co je zjevné, nic.“

„Zjevné?“

„Ach jo, Christiane, ty jsi někdy tak natvrdlý.“

„Natvrdlý? Já? Nejsem si jistý, jestli se mi líbí váš tón, slečno Steeleová.“

„Tak ať.“

Rty se mu stáčí do úsměvu. „Ta tvoje prořízlá pusa mi scházela.“

Zalapám po dechu a mám chuť na něj houknout: *To tys mi scházela – a celý – ne jenom tvoje pusa!* Ale držím se, a jak míříme dál na jih, zahledím se ven skrz skleněnou kouli, která tvoří čumák Charlie Tango. Soumrak teď máme po pravici a slunce je nízko nad horizontem – obrovské, ohnivě rudé – a já jsem znovu Ikarus, letím až příliš blízko.

Soumrak nás provází celou cestu ze Seattlu. Nebe je teď opálové, růžová na něm přirozeně přechází v modrozelenou a vzájemně se prolínají tak, jak to dokáže naaranžovat jen matka příroda. Je jasný svěží večer a světla Portlandu se v něm třpytí a mihotají, vítají nás, když Christian usazuje stroj na heliport. Jsme na střeše té zvláštní portlandské budovy z pálených cihel, ze které jsme vzlétali před třemi týdny.

Ježiši, jako by to bylo včera. A přesto mám pocit, že Christiana znám celé věky. Zastavuje motor Charlie Tango, vypíná nejružnější knoflíky, takže se přestává točit vrtule, a já najednou slyším ve sluchátkách svůj vlastní dech. *Hmm.* Na okamžik mi to připomíná ten zážitek s Thomasem Tallisem. Cítím, jak blednu – na tohle teď opravdu nechci myslet.

Christian si sundává pásy a naklání se, aby rozepnul i ty moje.

„Užila jste si ten let, slečno Steeleová?“ ptá se mě měkce, šedé oči mu přitom svítí.

„Ano, děkuji, pane Greyi,“ odpovídám zdvořile.

„Tak se pojďme podívat na fotky toho chlapce.“ Podává mi ruku a já ho za ni беру a následuju ho ven z Charlie Tango.

Přichází k nám šedovlasý muž s bradkou a širokým úsměvem a já v něm poznávám toho důchodce, co tu byl i posledně.

„Joe,“ usměje se Christian, pouští mě a vřele mu potřásá rukou. „Opatrujte ji tu pro Stephana. Bude tu tak kolem osmé, deváté.“

„Provedu, pane Greyi. Madam,“ kývne na mě. „Dole je přistavené vaše auto, pane. Jo, a výtah nefunguje, musíte to vzít po schodech.“

„Děkuju, Joe.“

Christian mě znovu bere za ruku a odvádí k požárnímu schodišti.

„Máš štěstí, že jsou to jenom tři patra. V těch podpatcích,“ brblá nelibě.

Není možná.

„Tobě se snad ty boty nelíbí?“

„Líbí se mi strašně moc, Anastasie.“ Najednou mu těžkne pohled a já mám pocit, že se chystá říct ještě něco, jenže se zarazí. „Pojď. Vezmeme to pěkně pomalu. Nechci, abys spadla a zlomila si vaz.“

Řidič nás veze do galerie a my sedíme a mlčíme. Úzkost se mi vrací v plné síle a já si najednou uvědomuju, že náš společný let v Charlie Tango byl pouhým okem hurikánu. Christian je zamlklý, zadumaný... snad dokonce znepokojený; naše předešlá odlehčená nálada se někam vypařila. Je toho tolik, co bych chtěla říct, jenže tahle jízda je na to příliš krátká. Christian upírá zamyšlený pohled ven z auta.

„José je jenom kamarád,“ utrousím tiše.

Christian se otáčí a upřeně se na mě zadívá, pohled temný, střezný, nedává najevo vůbec nic. A jeho ústa – ach, ta ústa, jak znepekující. Nechtíc si vybavuju, jak se mě dotýkala – všude. A cítím, jak se mi rozehrívá kůže. Christian si zachmuřeně poposedá.

„Ty tvoje překrásné oči vypadají najednou až moc velké, Anastasie. Prosím, slib mi, že budeš jíst.“

„Jistě, Christiane, budu jíst,“ odpovídám tak nějak automaticky, bezmyšlenkovitě.

„Myslím to vážně.“

„Skutečně?“ nedokážu potlačit posměšný tón. Teda upřímně, to jeho sebevědomí – sebevědomí muže, kvůli kterému jsem si v posledních pár dnech prošla peklem. Ne, tak to vlastně nebylo. To já sama se do toho pekla uvrhla. Ne, byl to on. Zatřepu hlavou, zmatená.

„Nechci se s tebou hádat, Anastasie. Chci tě zpátky a chci, abys byla zdravá,“ domlouvá mi mírně.

Co prosím? Co má zas tohle znamenat?

„Ale vždyť se nic nezměnilo.“ *Máš pořád svých padesát odstínů šedi.*

„Promluvíme si o tom cestou zpátky. Už jsme tady.“

Auto zastavuje před galerií, Christian ho opouští a nechává mě tam sedět, neschopnou jediného slova. Otevírá mi dveře a já vystupuji.

„Proč to děláš?“ promluví hlasitěji, než jsem čekala.

„Proč dělám co?“ zeptá se zaraženě.

„Něco nakousneš a pak to nedokončíš.“

„Anastasie, už jsme tady. Tam, kde jsi chtěla být. Pojdme nejdřív dodělat tohle a pak si promluvíme. Nějak zvlášť nestojím o scénu na ulici.“

Celá rudá se rozhlížím kolem. Má pravdu. Je tu trochu rušno. S pevně semknutými rty se vracím k jeho upřenému pohledu.

„Jak chceš,“ zabrblám a on mě bere za ruku a odvádí dovnitř.

Ocitáme se v přebudovaném skladišti – cihlové zdi, podlahy z tmavého dřeva, bílé stropy a bílá potrubí. Je to tu vzdušné

a moderní. Pohybuje se tu pár lidí upíjejících víno a kochajících se Josého pracemi. Na malý okamžik se mé problémy rozplývají – to když si uvědomuju, že si José splnil svůj sen. *Skvělá práce, José!*

„Dobrý večer, vítejte na výstavě Josého Rodrigueze,“ zdraví nás dívka v černém s velmi krátkými hnědými vlasy, jasně červenou rtěnkou a obrovskými kruhy v uších. Přejíždí mě zběžným pohledem, potom věnuje jeden mnohem delší, než je nezbytně nutné, Christianovi a růžolící a lehce pomrkávající se zase podívá na mě.

Cítím, jak se mi stahuje obočí. *Ten je můj* – teda aspoň byl. Urputně se snažím na ni nemračit. Když na mě konečně zaostří, znovu zamrká.

„Jo to jsi ty, Ano! Jsme zvědaví, co tomu budeš říkat.“ S potutelným úsměvem mi podává brožuru a směřuje mě ke stolu s pitím a jednohubkami.

Odkud zná moje jméno?

„Ty ji znáš?“ mračí se Christian.

Zavrtím hlavou, stejně zmatená jako on.

Neurčitě pokrčí rameny. „Co chceš pít?“

„Dám si sklenku bílého, děkuju.“

Významně pozvedne obočí, ale udrží jazyk za zuby. Pak odchází ke stolu s pitím.

„Ano!“

Skrz dav lidí se ke mně prodírá José.

Ty bláho! On má na sobě oblek. Vypadá moc dobře a zářivě se na mě usmívá. Balí si mě do náruče a pořádně mě k sobě mačká. A já mám co dělat, abych nepropukla v pláč. Je to můj kamarád, můj jediný kamarád, teď když je Kate pryč. Do očí se mi tlačí slzy.

„Ano, jsem tak rád, že jsi dorazila,“ vydechne mi do ucha. Pak se ale zaráží a najednou si mě za ramena drží na délku paží a zkoumá mě pohledem.

„Co je?“ kníknu.

„Hej, jsi v pořádku? Vypadáš... no, vypadáš jinak. *Dios mio*, nezhublas nějak?“

Rozmrkávám slzy. „José, jsem v pohodě. Jen jsem šťastná, že se ti to povedlo.“ *Do háje – teď snad budu brečet i kvůli němu.* „Gratuluju ti k výstavě.“ Když v té důvěrně známé tváři zahlédnu starost, zakolísá mi hlas, ale vím, že se musím držet.

„Jak ses sem dostala?“ zajímá se.

„Hodil mě sem Christian,“ podotýkám, najednou nesvá.

„Aha.“ Josému tuhne úsměv a pouští mě. „Kde ho máš?“ tvrdne mu výraz.

„Támhle, šel nám pro pití,“ kývnu Christianovým směrem a zahlédnu, jak s někým ve frontě zdvořile konverzuje. Zrovna se na mě letmo podívá a naše oči se setkávají. V tom okamžiku jsem jako paralyzovaná, zírám na toho neskutečně nádherného muže, který mi svůj pohled stejně intenzivně oplácí a přidává k němu nějaké neuchopitelné sdělení. Tak žhavé a spalující, že se v sobě navzájem na chvíli ztrácíme.

U všech svatých... A tenhle chlap mě chce zpátky. Hluboko uvnitř mého nitra se zvolna rozvíjí pocit štěstí, jako ranní květy za svítání.

„Jo, Ano!“ vytrhává mě José ze zamyšlení a vleče mě zpátky do reality. „Jsem fakt rád, že jsi přišla – a poslouvej, asi bych tě měl varovat...“

Ale najednou ho utne slečna Velmi Krátký Sestřih A Rudá Rtěnka. „José, přišla za tebou ta novinářka z Portland Printz. Pojd.“ Zdvořile se na mě usměje.

„To je bomba, co? Ta sláva...“ zubí se na mě José a já nemůžu jinak, než mu to vrátit – je tak šťastný. „Ještě si tě najdu, Ano.“ Dává mi pusu na tvář a pak už sleduju, jak odchází směrem k mladé ženě stojící vedle vytáhlého fotografa.

Josého fotografie jsou všude, v některých případech dokonce zvětšené na velká plátna. Jsou tu černobílé i barevné. Na mnoha z nich jsou nadpozemsky krásné krajiny. Jedna z nich, pořízená blízko jezera ve Vancouveru, znázorňuje brzký večer. Narůžovělá obloha se odráží od klidné vodní hladiny. Na okamžik mě ten poklid a pohoda do sebe vtahují. Je to dechberoucí.

Připojuje se ke mně Christian, a tak se rychle zhluboka nadechnu a polknu – snažím se znovu získat trochu té rovnováhy. Podává mi sklenici bílého vína.

„Splňuje tvé představy?“ Můj hlas už zní skoro normálně.

Tázavě se na mě podívá.

„To víno.“

„Ne. Ale to se na podobných událostech stává zřídka. Ten chlapec je talentovaný, co?“ obdivuje snímek s jezerem.

„Proč myslíš, že jsem ho oslovila, aby tě fotil?“ neubráním se pyšnému tónu. Aniž by hnul brvou, sjede pohledem z fotky na mě.

„Christian Grey?“ Přistupuje k němu fotograf z *Portland Printz*. „Mohl bych si vás vyfotit, pane?“

„Jistě.“ Christian maskuje svůj nelibý výraz. Já o krok ustupuju, ale on mi hmátne po ruce a přitahuje si mě k sobě. Fotograf na nás zůstává civět, nedaří se mu skrýt překvapení.

„Děkuji, pane Greyi.“ Dělá si hned několik snímků. „Slečna...?“ zjišťuje pak.

„Steeleová,“ zamumlám.

„Děkuji, slečno Steeleová.“ A peláší pryč.

„Hledala jsem na internetu nějakou fotku, kde bys byl s přítelkyní. A nenašla jsem žádnou. To proto si Kate myslela, že jsi gay.“

Christianovi se vlní rty v úsměvu. „No jo, to tu indiskrétní otázku vysvětluje. Ne, já nerandím, Anastasie – jenom s tebou. Ale to přece víš.“ Z očí mu sálá upřímnost.

„Takže tys nikdy nebral svoje...“ nervózně se rozhlédnu, „...subven?“

„Někdy ano. Ale ne na rande. Na nákupy, víš jak...“ krčí rameny, aniž by ze mě spustil pohled.

Aha, takže jen Červená mučírna a jeho byt. Nemám představu, jak bych se teď měla cítit.

„Jenom s tebou, Anastasie,“ opakuje šeptem.

Červenám a skláním zrak ke svým prstům. Takže mu na mně záleží – způsobem jemu vlastním.

„No, každopádně ten tvůj kamarád vypadá spíš na krajinky než na portréty. Trochu se tu porozhlédneme.“ Podává mi ruku a já do ní vklouznu dlaní.

Procházíme kolem několika dalších snímků a já zaznamenávám, jak mě kývnutím hlavy zdraví nějaký pár. Věnují mi dva široké úsměvy, jako by mě znali. To bude tím, že jsem s Christianem. Ale pak se objevuje mladík, který mě bezostyšně okukuje. *To je zvláštní.*

Zahýbáme za roh – a tam mi dochází, proč jsem se stala středem takové pozornosti. Na protější stěně visí sedm obrovských portrétů... a na všech jsem já.

Nehnutě na ně zírám, naprosto omráčená, z tváří mi mizí veškerá krev. Vidím sebe samu; jak špulím pusku, směju se, mračím, vážná, veselá. Všechny snímky focené jako detaily, černobílé.

No to mě podrž! Vybavuju si, jak se kolem mě José při několika příležitostech motal s foťákem v ruce, když zašel na návštěvu, nebo když

jsem mu dělala šoféra a asistentku fotografa. Tenkrát jsem si myslela, že prostě fotí. Nenapadlo mě, že dělá tak zákeřné momentky.

Zvedám oči k Christianovi, který stojí jako přikovaný a téká pohledem od jednoho snímku k druhému.

„Zdá se, že nejsem jediný,“ poznamená neurčitě a pevně semkne rty. Myslím, že je naštvaný. *To snad ne.*

„Omluv mě,“ řekne a na okamžik do mě zabodne pronikavě sedý pohled. Otáčí se na patě a míří k recepci. Copak ho žere teď? Fascinovaně sleduju, jak se vzrušeně baví s Krátkými Vlasy A Rudou Rtěnkou. Pak loví peněženku a tahá z ní kreditku.

A sakra. Určitě jeden z nich kupuje.

„Hele, to ty jsi ta múza. Ty fotky jsou úžasné,“ vyplaší mě nějaký kluk s blondátou kšticí. Vtom ucítím ruku na lokti – Christian už se vrátil.

„Ty máš ale štěstí, chlape,“ šklebí se na něj Blondátá Kštice. Christian ho umrtvuje mrazivým pohledem.

„To jistě mám,“ pronáší temně a stahuje si mě k sobě.

„Že tys právě jednu z nich koupil?“ vyzvídám.

„Jednu z nich?“ odfrkne si, aniž by si je přestal prohlížet.

„Koupil jsi víc než jednu?“

Převrací oči. „Koupil jsem je všechny, Anastasie. Nechci, aby je očumovalo kdejaký individuum ve své noře.“

Mám nutkání se začít smát. „Takže to radši budeš dělat sám?“ podotýkám uštěpačně.

Zakaboní se na mě, vyvedený z míry mou drzostí, ale pak už vidím, jak se snaží skrýt pobavení.

„Na rovinu? Jo.“

„Zvrhlíku,“ artikuluju na něj bezhlesně a skousnu si spodní ret, abych zadržela zrádný úsměv.

V údivu otevírá pusy; teď už je jasné, že se taky baví. Zamyšleně si promne bradu.

„Takové nařčení nemohu popřít, Anastasie,“ potřásá hlavou a ta dobrá nálada mu rozechřívá oči.

„Rozebrala bych to s tebou víc do hloubky, ale podepsala jsem Dohodu o mlčenlivosti.“

Povzdechne si, nespouští ze mě svůj uhrančivý pohled, který najednou hrubne. „Co všechno bych chtěl dělat s tou tvou prořízlou pusou,“ zapře.

Zalapám po dechu – vím přesně, co má na mysli. „Ty jsi ale sprosták.“ Snažím se znít šokovaně a taky se mi to daří. Copak nemá vůbec žádné zábrany?

Pobaveně se uculí, ale pak zvažní.

„Na těch fotkách vypadáš velmi uvolněně, Anastasie. Moc často tě tak nevidám.“

Co to zas...? Páni! Změna tématu, a nelogická – z hravého je najednou vážné.

Cítím, jak se mi hrne krev do obličeje, a tak se radši zadívám na své ruce. Jenže on mi zvedá bradu a já se při doteku jeho dlouhých prstů neubráním tichému vzdechu.

„Chtěl bych, aby ses se mnou cítila taky tak uvolněně,“ šeptá. Po smíchu ani památky.

A já znovu vnímám, jak se ve mně probouzí radost. *Ale jak to?* Vždyť jsou tu ty jeho *problémy*.

„Budeš mě muset přestat děsit, jestli to opravdu chceš,“ vyhrknu příkře.

„A ty se budeš muset naučit komunikovat a říkat mi, co cítíš,“ odpálí mě a šlehne po mně očima.

Zhluboka se nadechnu.

„Christiane, tys mě chtěl jako svou sub. A to je ta potíže. Vězí už v definici slova submisivní – ty sám jsi mi o tom jednou psal v mailu.“ Dělam malou odmlku, abych si vzpomněla, jak to bylo. „Myslím, že to byla synonyma, cituji: poddajný, povolný, ochotný, pasivní, rezignovaný, trpělivý, poslušný, krotký, ovladatelný. Původně se ode mě očekávalo, že se na tebe nebudu ani dívat. Že na tebe nepromluví, dokud k tomu nedostanu svolení. Tak cos čekal?“ zasyčím na něj.

Překvapeně zamrká. Vrásky na nakrčeném čele se mu ještě víc prohlubují, když pokračuju dál:

„Být s tebou je hrozně matoucí. Na jednu stranu si nepřeješ, abych ti odporovala, ale pak máš rád mou prořízlou pusu. Chceš mou poslušnost, až na to, že ji vlastně nechceš, abys mě mohl trestat. Když jsem s tebou, tak zkrátka nevím, kde je nahoře a kde dole.“

Privírá oči. „Trefa do černého jako obvykle, slečno Steeleová,“ poznamenává ledově. „Pojď, zajdeme si někam na jídlo.“

„Jsme tu teprve půl hodiny.“

„Vidělas fotky, mluvila s tím klukem.“

„Jmenuje se José.“

„...mluvila jsi s Josém, který se ti, když jsem ho viděl posledně, snažil strčit jazyk do pusy, přestože ti bylo špatně a bylas opilá,“ zavrčí.

„A který mě nikdy neuhodil,“ vyštěknu jedovatě.

Zle se na mě zamračí, rozčilení mu zvolna prosakuje každým pórem. „To byla podpásovka, Anastasie,“ ucedí hrozivě.

Já rudnu a Christian si rozčileně zajíždí rukou do vlasů. Vzdorovitě mu oplácím upřený pohled.

„Beru tě na něco k jídlu. Ztrácíš se mi před očima. Najdi toho kluka, rozluč se.“

„Prosím, můžeme tu ještě zůstat?“

„Ne. Jdi. Hned. A rozluč se.“

Zlostně na něj zahlížím, v žilách se mi vaří krev. Pan Zatraceně Posedlý Kontrolou. Zlost je fajn. Rozhodně lepší než sebelítost.

Odvracím se od něj a rozhlížím po Josém. Mluví se skupinkou nějakých dívek. Vydávám se k němu, pryč od Stína. Copak musím skákat, jak on píská, jenom proto, že mě sem přivezl? Co si o sobě kčertu myslí?

Holky hltají každé Josého slovo. Když k nim přicházím, jedna z nich se zajíkne. Nepochybně mě poznala podle těch fotek.

„José...“

„Copak, Ano? Omluvte mě, dámy,“ usměje se na ně a dává mi ruku kolem pasu. A mě tak nějak potěší, že tu José bez mrknutí oka ohromuje ženské.

„Vypadáš rozčileně,“ řekne.

„Už musím jít,“ bručím rozmrzele.

„Vždyť jsi teď přišla.“

„Já vím, ale Christian se už potřebuje vrátit. Ty fotky jsou fantastické, José – máš úžasný talent.“

Úplně se rozzáří. „Strašně rád jsem tě viděl.“

Vtahuje mě do své medvědí náruče a přitom mě pootáčí tak, že přes galerii vidím na Christiana. Tváří se dopáleně a já si uvědomuju, že je to kvůli tomu, že jsem v Josého náručí. Takže velmi vypočítavým pohybem ovijím Josému paže kolem krku. Mám dojem, že Christian každou chvíli vyletí z kůže. Jeho pohled nevěstí nic dobrého, když se pomalu blíží našim směrem.

„Díky, že jsi mě upozornil na ty fotky,“ postěžuju si Josému.

„A sakra. Promiň, Ano – měl jsem ti to říct. Líbí se ti vůbec?“

„Eh... ani nevím,“ odpovídám popravdě, vykolejená jeho otázkou.

„No, už jsem je všechny prodal, takže někomu se určitě líbí. Super, co? Jsi holka z plakátu.“ Svírá mě ještě silněji a naštěstí nevidí Christiana, který mě probodává hrozivým pohledem, zatímco se k nám stále přibližuje.

José mě pouští. „Tak už se nezlob, Ano. Á, pane Greyi, dobrý večer.“

„Pane Rodriguez, velmi působivé.“ Ledová zdvořilost z Christiana přímo odkapává. „Je mi líto, že se nemůžeme zdržet, my dva se už musíme vrátit zpátky do Seattlu. Anastasie?“ Velmi nenápadně zdůrazní slova „my dva“ a přitom mě bere za ruku.

„Tak ahoj, José. A ještě jednou gratuluju.“ Stihnu mu dát rychlou pusu na tvář, a dřív než se vzpamatuju, vleče mě Christian ven na ulici. Víím, že to v něm pěkně vře, jenže ve mně taky.

Venku se spěšně rozhlíží po ulici. Vyráží doleva, ale najednou mě vtahuje do nějaké uličky a tam mě nečekaně tlačí ke zdi. Prudce bere můj obličej do dlaní a nutí mě pohlédnout do jeho žhnoucích odhodlaných očí.

Zalapám po dechu a on se na mě vrhá a začíná mě neurvale líbat. Zuby nám o sebe vzájemně křísnou a hned nato mi vráží jazykem do pusy.

Touha ve mně vybuchuje jako ohňostroj na Den nezávislosti. Vracím mu polibek se stejnou intenzitou, prsty mu zatínám do vlasů a hrubě ho za ně tahám. Zasténá. Je to hluboký, smyslný hrdelní zvuk, který mi rozvibruje celé tělo. Rukou mi sjíždí dolů po trupu až pod hýždě a skrz látku fialových šatů mi zarývá prsty do masa.

Hrnu do našeho polibku veškerou zlost a srdcebol posledních několika dnů, poutám ho jím k sobě. A náhle mi to dochází – v tom okamžiku oslepující vášně –, že on dělá to samé, *on se cítí stejně*.

Odtrhává se ode mě, těžce lapá po dechu. Z očí mu sálá chťíč, jenom z toho pohledu se mi vzněcuje už tak dost žhavá krev v žilách. Sama dýchám otevřenou pusou, jak se snažím dostat do plic drahocenný vzduch.

„Jsi. Jenom. Moje...“ cedí skrz zuby každé slovo zvlášť. Pouští mě a ustupuje, předklání se a rukama zapírá o kolena, jako by právě uběhl maraton. „Pro lásku boží, Ano.“

Opírám se o zeď, celá zadýchaná, a snažím se zkrotit bouřlivou reakci vlastního těla, pokouším se znovu nabýt jakous takous rovnováhu.

„Omlouvám se,“ zašeptám, když se mi konečně trochu zklidní dech.

„To bych si vyprosil. Vím, o co ses tam snažila. Ty toho fotografa chceš, Anastasie? Sama mu očividně nejsi lhostejná.“

Rudnu, jestli je to ještě víc možné, a vrtím hlavou. „Ne. Je to jenom kamarád.“

„Celý svůj dospělý život se snažím vyhnout jakýmkoliv extrémním emocím. A ty teď... ty ve mně vyvoláváš pocity, jaké jsem nikdy předtím nezažil. A to je hrozně...“ vraští čelo, jak se snaží najít to správné slovo, „...zneklidňující. Mám rád kontrolu, Ano, ale s tebou se prostě...“ narovnává se a zapichuje do mě pronikavý pohled, „...někam vypaří.“ Neurčitě máchne pažemi do vzduchu a s těžkým povzdechem si plynule zajede prsty do vlasů. Nakonec mě bere za ruku.

„Pojď, musíme si promluvit a ty se musíš najíst.“